

Publicerad 2012-10-05 17:30 av Marcus Gabriel Fors

Min sista vandring

Tusen bortglömda rosor döda.

Sedan dolken ditt hjärta stack.

Natt efter natt blir sekel av sökande.

Älskande hjärta som slår av smärta.

Hjärtlöst vandrar de odöda i nattens mörker.

Lika livlöst som de bleknande stjärnorna

Omfamnade av historiens okända ögon.

Så tordes den blinde skåda drömmaren.

Kan ett brustet hjärta någonsin glömma?

Pilen som penetrerade dess ömma punkt.

Kan du i drömmen bortse från förlorad kärlek?

När vi falla lika tungt som höstlöv.

Horisonten är min att nå imorgon.

Den väntar på min domedag.

Jag vandrar själv till mitt gravtågs tårar

För att beskåda en sista solnedgång.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Marcus Gabriel Fors med Poeter.se id #42754 innehar upphovsrätten